

lægsbevillingslov for næste Aar, at det ærede Medlem overhovedet maer til det Resultat, at der i alt Fald ikke vil fremkomme noget Understud. Altsaa, bortset fra denne Mangel paa Fantasi, ere vi forsaavidt fuldstændig enige. Derimod er der nogen Dissens mellem det ærede Medlem og mig angaaende Sammenligningen mellem den foreliggende Finantslov og den, der blev vedtaget i Fjor. Hvor meget det imidlertid end kan være det ærede Medlem enten behageligt eller ubehageligt, slipper han dog ikke bort fra det Faktum, at her til 2den Behandling er paa §§ 12—26 af Udvalgets Flertal foreslaaet bevilget fire hundrede og nogle og tresindstyve Tusinde Kr. mere end i Fjor. At dette tildels skyldes det omtrent tilsvarende Beløb, som er opført til Driften af Sindsygeanstalterne, som Staten nu har overtaget, er ganske sandt. Det har jeg selv udtrykkelig gjort opmærksom paa. Egeledes er det sandt, at der paa § 26 findes optaget i Aar et Beløb af 800,000 Kr. som extraordinær Bevilling til Opførelse af den nye Sindsygeanstalt ved Middelfart. Dette Beløb har jeg selvfølgelig ikke afdraget i Sammenligningen. Det er en extraordinær Foranstaltning, som saadan er den opført paa § 26; og hvis man vilde fradrage alle extraordinære Bevillinger paa § 26, vilde der overhovedet ikke blive Noget tilbage. Man kunde jo med samme Ret sige, at f. Ex. Udgiften til Vægekonferensen paa Finantslovens § 26 i Fjor og enhver anden Ting paa § 26 Altsammen i Egenkab af extraordinære Foranstaltninger fra Aar til Aar slet ikke vedkomme Finantsloven som saadan! Tværtimod kunde jeg gjøre gjældende, at netop den Omstændighed, at man i Fjor vedtog denne meget omtalte Lov, som meget betydelig har sørøget de aarlige Udgifter, maatte indeholde en Opfordring til at søge at være sparsommelig paa andre Punkter. Man kan sandelig ikke paa tage sig at give Penge ud til Alt paa een Gang; og naar man har vedtaget i Fjor at give en Lov, der efter det ærede Medlems egen i Fjor fremsatte Beregning vil komme til at medføre en normal Udgift af henimod 1 Mill. Kr. aarlig, saa maa man finde sig i, at man ikke samtidig har Penge til alt muligt Andet. Det ærede Medlem har altsaa ikke i fjerneste Maade godtgjort, at denne Finantslov ikke skulde være lige saa rigelig paa de enkelte Udgiftskonti som den i Fjor. Det har jeg fuldstændig bevist; den er kun mindre rigelig paa § 27. Hvorvidt det nu er hensigtsmæssigt eller ei at indskrænke Udgifterne paa § 27, derom kan man diskutere; jeg skal ret strax komme ind paa

det Spørgsmaal. Men endnu kun dette. Ganske vist har det ærede Medlem Ret i, at jeg i Fjor udtalte, og det gjentager jeg, saa ofte det ønskes, at den Finantslov, som blev bevilget i Fjor, efter min Opfattelse var altfor kneben. Men det er slet ikke min Sag at forsvare hverken Finantsloven i Fjor eller den Finantslov, Flertallet her foreslaar i Aar. Det vedkommer aldeles ikke mig. Det har kun været min Sag at paavise, at naar man fra alle Sider — og saa fra det ærede Medlems Side, fra hans Partis og fra hans Regjerings Side — accepterede Finantsloven i Fjor, da gjør det et særdeles disharmonisk Indtryk, naar man i Aar pludselig giver sig til at strige op, som om man havde en Kniv i Halsen, naar der bydes en Finantslov, som i Virkeligheden er fuldt saa rigeligt. Det er kun det, jeg har villet accentuere. At det var ønskeligt at faae en rigeligere Finantslov end den i Fjor, deri er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem, med Høre og Regjeringen. Men der er aldeles ingen Berettigelse til at tage anderledes paa Vej overfor denne Finantslov, end man fandt det bekvemt at gjøre i Fjor.

Hvad angaar den Del af Budgettet, som ligger for i Dieblisset, nemlig § 27, 2det Afsnit, skal jeg tillade mig følgende Bemærkninger. Jeg anser det, som jeg sagde forleden, for nødvendigt, at vi foreløbig stoppe op med de store Udgifter til Jernbanevesenet og tænke os om, inden vi blive ved med fra Aar til Aar at indsætte saa store Bevillinger dertil paa Finantsloven. Statens Jernbaner staa os i Dieblisset efter det sidste Statsregnskab i omtrent 150 Millioner Kr. eller nøjagtig 149 $\frac{1}{4}$ Millioner. Efter det samme Statsregnskab have vi havt et Udbytte af disse Jernbaner af 347,000 Kr., hvilket er 2 $\frac{3}{8}$ pCt. De jydsk-synske Baner have givet af den i dem anbragte Kapital et Udbytte af 1 $\frac{2}{3}$ pCt., de sjællandske 3 $\frac{1}{2}$ pCt. I det Aar, der gik forud, nemlig efter Statsregnskabet 1882—83, gav Statsbanerne et Udbytte af omtrent 2 $\frac{1}{2}$ pCt.; det atter foregaaende Aar 1881—82 var Udbyttet 2 $\frac{3}{4}$ pCt. Der er altsaa en stadig Synken i det procentvise Udbytte af den i Banerne anbragte Kapital. Det første af disse Aar, 1881—82, fandt der imidlertid Tarynedscættelser Sted paa de sjællandske Baner, hvilket naturligvis i det følgende Aar har været medvirkende til Nedslaget det næste Aar. Men Forholdet er i hvert Fald, at i 1881—82 havde vi anbragt i samtlige Statsbaner en Kapital af omtrent 138 Millioner Kr., i det følgende Aar omtrent 143 Millioner og nu 150, altsaa 12 Millioner Kr. mere end for to Aar siden, og